

κι' ὅπως μὲ οὐ δὲν συμφωνεῖ ἀπ' ὅπου τόχη τράβα του.
Βλέπεις ἔμένα, Περικλῆ... ποτὲ δὲν πέρασε φένο
καὶ γιὰ καμμιὰ Κυβέρνησι. ποτὲ δὲν βγάζω μόκο,
ἀλλ' ἤσυχος κι' ἀμέριμος ἐγκώμια τῆς πλέκω,
γιὰ τὸ Δοβλετὶ γάμονα κι' ἔμπρός του σοῦτα στέκω.
'Αλλὰ κι' ἂν θέλω, Περικλῆ, ν'ἀντιπολιτευθῶ
φοδοῦμαι μὴπως ἔξαρνα γερὰ μπαλαρωθῶ,
κι' ἂν δέρνωμαι κι' ἐκ μέρους σου, κι' ἂν δέρνωμαι κι' ἀπ' ἔξω,

καθὸς σοῦ εἶπα κι' ἄλλοτε, 'στὸ ἔξω δὲν θ' ἀνοίξω.

Ἀδὰ συλλογιζόμενος τὰ τέλη τὰ ἐπόδουνα
ἔλα τὰ βλέπω φωτεινὰ τριγύρω μου καὶ ρόδινα,
καὶ μακαρίζων ἐκ ψυχῆς κι' ἔμῃ καὶ τὴν πατριδα
'στὴν κυβερνήσαν πάντατα συντάσσομαι μεριβὰ.
'Ενόσω δ' ὁ Χαρῖλος διεύθυνε τὸ σκάφος

ἐφώναξα κι' ὡς Φασουλῆς κι' ὡς Δημοσιογράφος :

« Οὐτος ἐστὶν ἡ ἀμπελος ἡ ἔντως ἀληθής,
> τὸ δένδρον τὸ καλλίφυλλον κι' ὁ ἄρμος ὁ εὐδύς ».

Μὰ τώρα ὅπου ἔπασε, τὰ πάντα λημονῶθ, καὶ γανερὰ, βρῆ Περικλῆ, τσιὰυ' ἀναφανῶθ :

« Μιὰ τρῶπα μέσα 'στὸ νερὸ μὰς ἔκαμε ὡς τώρα,
> μαροῦλια τὸ περισσεύμα καὶ τὰ θεωρακοφῶρα,

> μαροῦλια καὶ οἱ ἄρμοι του κι' οἱ σιδηρόδρομοι του...
> τεινὰ, μωρὲ, ὁ κάβουρας καὶ τεινὰ τὸ ζουμὶ του;

> Θέλεις ἀλήθεια προκοπῆ; Θέλεις νὰ 'θῆς ἀπ' ἔλα;

'στὸν Δελγηγιάνη πῆγαίνε, 'στὸν Θεοδωράκη κόλλα.

'Ἐκείνος ἀνεστήλωσε τὸν ἔνα κι' ἄλλο νόμο.

> κι' ἔπῃρε τὸ Ρωμαϊκὸν κατήφορο καὶ δρόμο.

> Νά! κυβερνήτης μιὰ φορὰ, νὰ, βρῆ, παραδοκῶρης,

> κι' ἔχι Τριποῦσης φαφαλατὰς καὶ μουτὸς κακομοίρης ».

Ἀδὰ φωνάζω, Περ:κλῆ, αὐτὰ καὶ οὐ νὰ λέγεις.

Ἄλλως ἐν ὀνόματι Συντάγματος καὶ νόμου,

τὰς Κυβερνήσεις πόποτε μὴν ἀγαπᾷς νὰ φέγεις,

νὰ τὰς εὐρίσκεις ὡς ἔμῃ τελείας καὶ σοφάς,

ἀλλῶς μένει κέρδος σου τὸ ἔξω ποδὸ θὰ φῆς.

Καὶ τί οὐ μέλει ἔπειτα γιὰ τέτοια, βρῆ Στρωλῆ;

πάντα θὰ 'βρῆς ἔσπῳ φωμῆ, θὰ 'βρῆς καὶ λίγον ἧλιο.

γὰ νὰ ζουτάνγεις, Περικλῆ, τὸ κρῶ κόκκαλό σου

καὶ αὐτὸ τὸ ἀχόρινο καὶ κλοῦζο καὶ κόκκαλό σου.

Ἀδὰ σκεπτόμενος καὶ οὐ, ποδὸ σοῦπα παραπάνω,

ἔπως 'μιλῶ νὰ ὀμιλῆς, νὰ κἀνεις ὅ,τι κάνω.

'Αλλῶς ἐν ὀνόματι Συντάγματος καὶ νόμου

γενναίως μπαλαρώνεσαι καταμεσῆς τοῦ δρόμου,

καὶ σοῦ ἀργάζου, Περικλῆ, τὸ μαῦρο σου τομάρι,

καὶ οὐ κτυποῦν γιὰ γάιδωρο καὶ ἔχι γιὰ σαμῆρι.

Μὴ λημονῆς, ὦ γέννημα τῆς γῆς τῆς ἐλευθερίας,

ὅ,τι κι' ὁ Σούτσος ἔγραψεν εἰς παλαιὰς ἡμέρας :

'Ο τύπος εἶν' ἐλευθερος νὰ κἀνεις καὶ νὰ ράβεις,

ὁ τύπος εἶν' ἐλευθερος, μὰ φθάει νὰ μὴ γράβεις,

ὁ τύπος εἶν' ἐλευθερος, μὰ 'βρίσκεις τὸν μπαλά σου,

ὁ τύπος εἶν' ἐλευθερος, μὰ σποῦν τὰ κόκκαλά σου,

ὁ τύπος εἶν' ἐλευθερος εἰς ἄλα γιῶνῃν νάχῃ,

μάνα κι' ἐλευθερος καθεὶς νὰ σοῦ τραβῆ μπαρντάχῃ,

ὁ τύπος εἶν' ἐλευθερος, μὰ γίνεσαι τουλοῦμαι,

ἂν φέγεις κατ' ἐλάχιστον τὸν σκόλο τὸν Λουκοῦμη,

ὁ τύπος εἶν' ἐλευθερος καὶ τώρα, βρῆ παιδιὰ,

μὰ πρῶσχε γιὰ τὸν Θεὸ μὴ βγάζεις τοιμουδιά,

ὁ τύπος εἶν' ἐλευθερος καὶ πλήρης ἱστορίας,

πολὸ ἐλευθερώτερος καὶ τῆς ἐλευθερίας,

ποδὸ μέσ' ἀπὸ τὰ κόκκαλα ἔβγηκε τὰ γερὰ

πάντες γνησίου Ἑλληνος πρωτοκαλλημαρὰ.

Τὰς Κυβερνήσεις ἄφρησ, μὴ σέβης τὰ μαλλιά σου,

μὰ πέραν τὰ βρεμμένα σου καὶ τράβα 'στὴ δουλειά σου,

χωρὶς τὰ ρίχνεις 'πίσω σου τεξουερκέας σου βλέμμα,

ἂν ἀγαπᾷς νὰ μὴ χυθῶ τὸ τίμιόν σου αἶμα,

ὅπου ἐπάγγη ἀνωθεν σταγόνα πρὸς σταγόνα

νὰ τρέξῃ 'στὴς πατρίδος σου τὸν ἔκροτον ἀγῶνα.

Μὴ θέλεις ραμπαζόφυλον νὰ αἰσθάνῃς 'στὸν ὄμον

πρὸς χεῖράν τοῦ Συντάγματος καὶ τῶν καμμένων νόμων,

ἀλλὰ καὶ νόμου, Περικλῆ, καὶ Σύνταγμα φοδοῦ,

καὶ πάρε εἰς τὰ χεῖρά σου τὴν λῶρα τοῦ στραβοῦ,

κι' ἂν ἀγαπᾷς τὴν ράχῃ σου, κι' ἂν θέλεις τὸ καλὸ σου,

σὴν ξένοιατο κοπρόσκυλο 'στὸν καρφανὸ 'ἐπιπλώσου,

κι' ἔλα μαζί μου νὰ περῶς ζωῆ χαριτωμένη...

Μηλίτσα ποδοῖα 'στὸ γκρεμὸν τὰ μῆλα φορτωμένη,

τὰ μῆλα σου λιμπίστηκα, μὰ τὸν ἔκροτον φοδοῦμαι,

καὶ πάντα τοῦ Καμπούργου τοῦ ἔξω ἔθυμοῦμαι.

Ἀδὰ σοῦ λέγω, Περικλῆ, καὶ χαίρε κι' εὐδαίμονε,

ἐκεῖνο τὸ μπαλαρώμα ποτὸ σοῦ μὴ λημονεῖ,

καὶ τώρα τὸ καθῆκόν σου νὰ κἀνεις καρτερῶ...

Π. Ὅπως λοιπὸν, ζεῦξομαι, μπαλαρώμα γερῶ.

Καὶ ὀλίγαις ποιητικαῖς,

μ' ἄλλους λόγους ἀγγελικαῖς.

'Ο ἱστοριογράφος Ἀλέξανδρος Καράλης,

εἰς τὰ καλά ἐγκώπιων μετὰ στοργῆς μεγάλης,

μετέφρασεν εἰς γλῶσσαν τὰ μέλιστα λιγείαν

τῆν τοῦ Ντεσάρι τοῦ Γάλλου χρυσοῦν μυθολογίαν,

ἔξέδωκε δὲ ταύτην ὁ Παππαγεωργίου

πρὸς ἔθονῃν καὶ τέρψιν τοῦ καθενὸς λογίου.

Νέον Ἡμερολόγιον τοῦ Μίλτου Φωτιάδη,

ἐκ τῶν καλλίστων καὶ αὐτὸ ποδὸ βλέπειν ἐν Ἑλλάδι.

Εἰκόνας γλαφυρότατας, κομψότης, ποιικιλία.

Πωλεῖται δὲ εἰς ἀπαντὰς βιβλιοπωλεῖα.

'Ο Ρωμῆος γνωστὸν οὐκ κάνω — πὸς 'στὸ σπῆτι μου ἀνέβῃ

'στὴν Νεάπολιν ἀπάνω — κι' ἀπὸ τοῦδε συνοφθεῖς,

ἔμῃ ξενοδοσιῶν ἔξοδι — ὁρῶ 'στὸ λάδι τρετῆ 'στὸ ἔξοδι,

μὰ Χημεῖον, μὰ μιὰ μάνδρα, — μὲ μεγάλ' οἰκοδομῆ,

καὶ μιὰ χῆρα δίχως ἀνδρα. — ποῦταν ἄλλοτε μαμμῆ.

Ἐκ τοῦ τυπογραφείου «Κορινθῆς» τῆς καλῆς, ὁδοῦ τοῦ Προσταίου κονιορτὸς πολλῆς.